

Коли умирали, то бачили очі рушниць...

Ладя Могилянська

Коли умирали, то бачили очі рушниць,
Мов черепа мертві очі...
А потім лежали... лежали в траві горілиць,
І вітер рвав струни холодної ночі...

Коли вони вмерли - нечутно і тихо пройшли,
Невинні молитви шептали поблідлі вуста,
А ранкове сонце осяяло купу землі,
І чорну тінь Вартового - німого хреста...

А поруч сміялись волошки в траві на межі,
І ранок справляв своє буйнеє свято...
Розп'ятий! Ти бачиш? Ти чуєш? Прийди! Поможі!
Розп'ятий!